

dette har man dannet sig et Skøn over, hvor megen Betalingssevne man kunde vente, at det vedkommende Anlæg kunde have i de følgende Aar.

Dernæst er der taget Hensyn til Beskaffenheden af den Sikkerhed, som Staten har for de paagældende Laan. Denne Sikkerhed er meget forskellig. Nogle Steder er der ikke anden Sikkerhed end den, at der er en Forpligtelse for vedkommende Havneanlæg til at indbetale som Afdrag det Overskud, som Indtægterne maatte udvise over Udgifterne ved Havnen. Det er ikke en meget stor eller meget paalidelig Sikkerhed. Heller ikke er det noget meget værdifuldt, hvis der yderligere er givet Pant i vedkommende Havneværker, thi et saadant Pant er realiter ikke meget værd, da Staten ikke tænker paa, selv om Renter og Afdrag ikke betales, at gøre Eksekution i disse Havneværker. Men der ere andre Laan, som garanteres af Kommunerne. Der var der en virkelig reel Sikkerhed, og det var da naturligt, at Kommissionen ved at fastsætte de Afviklingssummer, som ere foreslaaede, har taget Hensyn ogsaa til Beskaffenheden af den Sikkerhed, som Staten har for sine Penge. Endelig er der et 3die Hensyn, som naturligt ogsaa har spillet en Rolle, nemlig Hensynet til, hvor lang Tids Rente- og Afdragsfrihed der forud var lovet de vedkommende Laantagere.

Under alle disse Hensyn er Forslaget stillet, og jeg skal nu tillade mig at anbefale det høje Ting at vedtage det. Det nominelle Beløb af den Gældsforpligtelse, der bliver at afvikle for alle disse Institutioner, er 1,900,056 Kr. 15 Ø., og den Afviklingssum, som de paagældende have forpligtet sig til ved vedkommende Bestyrelses Underskrift at betale kontant, andrager 805,207 Kr. 28 Ø. Det er meget betydelige Afslag, der her er Tale om, men jeg tror alligevel, at det er en fornuftig Administration at afvikle disse Forhold. Vi have i Virkeligheden meget liden Glæde af at have disse Beløb staaende mellem vore Aktiver, naar vi faa liden eller ingen Rente af dem, lidet eller intet Afdrag, og det er endeløst at se, hvor lang Tid der vil gaa, inden man bliver færdig med Afviklingen. Det har da forekommet mig, at det var fornuftig Administration at søge at faa en endelig Opgørelse mellem Staten og disse Institutioner, selv om der i Øjeblikket skulde afskrives ikke saa lidt derpaa. En Forudsætning for, at man kan sige, at det er fornuftig Administration, er naturligvis,

at man saa herefter ikke gaar hen og giver den Slags Laan mere, at vi herefter fra Rigsdagens og Regeringens Side ere enige om, at naar et Foretagende af denne Art skal have Støtte fra Staten, skal det have det i Form af Tilskud een Gang for alle, som en Gave fra Statens Side. Saa etableres der ikke noget vedvarende Forhold, saa staa de vedkommende Institutioner herefter paa egne Ben, Staten ved, hvad den har udredet, hvor langt dens Forpligtelser række, og at det ikke kan drage videre Konsekvens efter sig. Under denne Forudsætning, som jeg haaber, at det høje Ting er enig med mig om, vil jeg anbefale det nu fremsatte Forslag til det høje Tings Velvillie.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte Lovforslag ville blive omdelte.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Lov om Ændringer i Koloniallov for de dansk-vestindiske Øer af 27. November 1863, til hvilket Udvalg de øvrige 9 Forslag vedrørende de dansk-vestindiske Øer ere henviste.

Paa Formandens Forslag valgtes: *Bluhme, Ingvarð Jensen, Th. Larsen, J. Nielsen, Knop, P. T. Nielsen, R. Andersen, Lindø, K. Bjerre, Knudsen, Hyller, J. J. Jensen, Rørdam, Berntsen og Hammerich.*

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om midlertidig Ordning af Kommissariaterne ved Jernbanerne.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 2948 ff.).

Der var til denne Behandling stillet følgende Ændringsforslag:

Af *Berntsen:*

I 3diesidste Linie forneden ændres Ordet „skulle“ til „bortfalde“, og i næstsidste Linie efter Tallet „1906“ sættes „.“, og Resten af Stykket udgaar.